

ESCOLA DE ANJOS

School voor Engelen

Er was eens, héél lang geleden, een school voor engelen. Men zegt dat in die tijd, de leerling engelen eerst een stage moesten lopen voordat ze Echte Engel konden worden. Gedurende een bepaalde tijd moesten ze er dan met tweeën op uit om goed te doen en aan het einde van de dag moesten ze aan de Meester Engel vertellen wat ze allemaal voor goede daden hadden gedaan. Op een dag gebeurde het, dat twee stage engelen, na alle kanten heen en weer te zwerven, gefrustreerd terugkeerden omdat ze op geen enkele manier een reddende actie of goede daad hadden kunnen doen. Het leek wel alsof het kwade die dag vrij had. Terwijl ze bedroefd terugliepen, zagen ze plotseling twee landbouwers die langs een landweg liepen.

Op dat moment, schreeuwde de ene stage engel van blijdschap tegen de ander: Ik heb een idee! Wat vind je ervan om die twee boeren onze kracht geven, om te zien wat ze ermee gaan doen? De ander zei: “Ben jij gek geworden? Dat zal onze Meester Engel niet goed vinden!” Maar eerste ging verder: “Welnee, ik denk zelfs dat hij het zal waarderen! Laten we het doen, en het hem later vertellen.”. Zo gezegd, zo gedaan. Met hun onzichtbare handen raakten ze de hoofden van de landbouwers aan en gingen kijken wat ze zouden doen. Een paar passen verder splitsten zich de wegen van de twee boeren. Even later zag één van de twee een zwerm vogels die in de richting van zijn akker vloog. Terwijl hij met zijn hand zijn bezwete voorhoofd afveegde zei hij: “Alsjeblieft, lieve vogeltjes, eet niet alle plantjes van mijn akker! Het is dringend nodig dat op deze akker graan groeit, want daar moet ik van leven.” Op dat moment schoot het graan uit de grond en kon hij binnen een paar seconden gaan oogsten. Verschrikt wreef hij in zijn ogen en dacht: “het zal de vermoeidheid wel zijn” en hij ging wat sneller dóórlopen. Maar meteen iets verderop schopte hij door het snelle lopen per ongeluk tegen een klein biggetje aan, dat uit de kraal was gevlucht. Hij veegde weer eens zijn bezwete voorhoofd

af en zei: “Je bent alweer ontsnapt mijn biggetje! Maar ik ben het zelf schuld, ik zou nog altijd een beter hek om je kraal maken. Tot zijn stomme verbazing zag hij plotseling de kraal veranderen in een keurig en schoon onderkomen voor zijn biggetjes, alles in blauwe kleuren, met stromend water en het biggetje stond er al in. Hij wreef weer in zijn ogen, liep nog wat sneller door en zei in gedachten: “ik ben erg moel!” Op dat moment kwam hij thuis aan en toen hij de deur open deed viel een loszittende balk op zijn hoofd. Hij deed zijn hoed af, wreef zich over het pijnlijke hoofd en zei: “Alweer! En het ergste is dat ik het ook nooit leer. Ik heb ook weinig tijd gehad. Ik zou eigenlijk veel geld moeten hebben om een groot huis te bouwen en mijn vrouw een beetje meer comfort te bieden. Precies op dat moment gebeurde een wonder: Het eenvoudige boerenhuisje veranderde voor zijn ogen in een riant landhuis. Verschrikt, verbaasd en zonder het te begrijpen, overtuigd dat het de vermoeidheid was, plofte hij in een enorme zetel die vóór hem stond en viel hij binnen enkele seconden in een diepe slaap. Maar er was hem geen tijd gegund om te gaan dromen. Na een paar minuten hoorde hij iemand om hulp smeken: “Vriend! Help me! Ik ben verloren!” Nog duizelig van de slaap en zonder ook maar iets te begrijpen, stond hij snel op. In zijn hoofd zag hij sterke beelden van iets dat hij niet goed begreep, maar het leek een droom. Bij de deur gekomen, zag hij zijn vriend staan, helemaal in tranen. Hij herinnerde zich dat ze een paar minuten eerder uit elkaar gegaan waren en toen was alles nog goed met zijn vriend.

af en zei: “Je bent alweer ontsnapt mijn biggetje! Maar ik ben het zelf schuld, ik zou nog altijd een beter hek om je kraal maken. Tot zijn stomme verbazing zag hij plotseling de kraal veranderen in een keurig en schoon onderkomen voor zijn biggetjes, alles in blauwe kleuren, met stromend water en het biggetje stond er al in. Hij wreef weer in zijn ogen, liep nog wat sneller door en zei in gedachten: “ik ben erg moel!” Op dat moment kwam hij thuis aan en toen hij de deur open deed viel een loszittende balk op zijn hoofd. Hij deed zijn hoed af, wreef zich over het pijnlijke hoofd en zei: “Alweer! En het ergste is dat ik het ook nooit leer. Ik heb ook weinig tijd gehad. Ik zou eigenlijk veel geld moeten hebben om een groot huis te bouwen en mijn vrouw een beetje meer comfort te bieden. Precies op dat moment gebeurde een wonder: Het eenvoudige boerenhuisje veranderde voor zijn ogen in een riant landhuis. Verschrikt, verbaasd en zonder het te begrijpen, overtuigd dat het de vermoeidheid was, plofte hij in een enorme zetel die vóór hem stond en viel hij binnen enkele seconden in een diepe slaap. Maar er was hem geen tijd gegund om te gaan dromen.

Na een paar minuten hoorde hij iemand om hulp smeken: “Vriend! Help me! Ik ben verloren!” Nog duizelig van de slaap en zonder ook maar iets te begrijpen, stond hij snel op. In zijn hoofd zag hij sterke beelden van iets dat hij niet goed begreep, maar het leek een droom. Bij de deur gekomen, zag hij zijn vriend staan, helemaal in tranen. Hij herinnerde zich dat ze een paar minuten eerder uit elkaar gegaan waren en toen was alles nog goed met zijn vriend.

Daarom vroeg hij wat er gebeurd was, en zijn vriend vertelde: “Vriend, toen we op weg waren en onze paden zich scheidden, ging ik op weg naar mijn huis. Een paar passen verder zag ik een zwerm vogels die in de richting van mijn akker vlogen. Toen ik dat zag werd ik boos en riep: Alweer jullie! Jullie vallen mijn akker aan, eten alle plantjes op! Ik hoop dat alles verdroogt en dat jullie sterven van de honger. Op datzelfde moment zag ik al mijn plantjes verdrogen en alle vogeltjes gingen voor mijn ogen dood. “Ik ben moe”dacht ik bij mezelf en liep wat sneller door. Na een tijdje liep ik perongeluk tegen een biggetje aan dat uit zijn kraal was ontsnapt. Ik werd erg kwaad en schreeuwde: “Ben je alwéér ontsnapt? Waarom ga je niet meteen dood, dan heb ik niet zoveel werk met je!” Vriend, je gelooft het of niet maar het biggetje viel daar ter plekke dood neer. Ik dacht dat ik hallucineerde en liep met nog meer haast verder naar huis. Toen ik naar binnen ging, viel een balk

op mijn hoofd. Omdat ik me al eerder geërgerd had en boos was geweest, schreeuwde ik: "Dit rothuis, ... het valt in stukjes uit elkaar. Waarom vliegt het niet meteen in brand? Dan ben ik er van af." Wat schetst mijn verbazing lieve vriend, dat op datzelfde moment mijn huis in brand vloog! Alles ging zó snel dat ik niets meer kon doen. Maar, lieve vriend, wat is er eigenlijk met jouw huis gebeurd? Waar komt dit landhuis vandaan?"

Toen ze alles zo zagen, gingen de stage-engelen verschrikt naar de Meester Engel en vertelden wat er gebeurd was. Ze waren bang voor de reactie van de Meester-Engel. Maar wat een verrassing! De Meester Engel luisterde heel geïnteresseerd naar hun verhaal, feliciteerde hen met het brilhante idee dat ze hadden gehad en besloot dat vanaf dat moment ieder menselijk wezen 15 minuten in zijn leven over deze

krachten zou kunnen beschikken. Alleen, niemand mag van tevoren weten, wanneer die 15 minuten zijn aangebroken. Zijn de volgende 15 minuten misschien JOUW magische minuten? Pas maar op met wat je allemaal zegt, wat je doet en wat je denkt! Jouw geestelijke kracht zorgt dat alles gebeurt zoals je dat zegt of denkt. Of het nou goed is, of slecht.

